„Nee," zei Willy. En dan, omdat ze toch wel boos was op Jan : „Een mal, idioot ding vind ik het."

„'t Is geen ding," zei Jan onderrichtend, „je hebt er geen verstand van Wil, 't is een bedelaar, een echte Chineesche bedelaar."

„Bah, wát leelijk," vond Wil, nóg niet verzoend met het late uur van thuiskomen.

„Dat poppetje is wel een tientje waard," vervolgde Jan, zijn handen wrijvend. „En raad eens wat het mij gekost heeft ?"

„Een kwartje," veronderstelde Willy.

„Nee, een gulden. En ik krijg er makkelijk tien gulden voor."

„Hoe weet je dat?" vroeg Wil practisch.

„Ja," zei Jan knipoogend, geheimzinnig lachend, „dát weet ik. En als ik hem verkoop Wil, dan krijg jij zoo'n mooie groote werkmand van mij, en dan koopen we ook een sarong voor hier tegen den muur."

„Hè ja," zei Wil, meegesleept door Jan z'n enthousiasme. — Doch toen ze zaten te eten, vroeg Wil : „En heb je anderhalf uur noodig gehad om dien bedelaar te koopen ?"

„Ja," zei Jan eerlijk, „maar er was zoo veel interessants in dien winkel te zien, ik kón er niet vandaan komen."

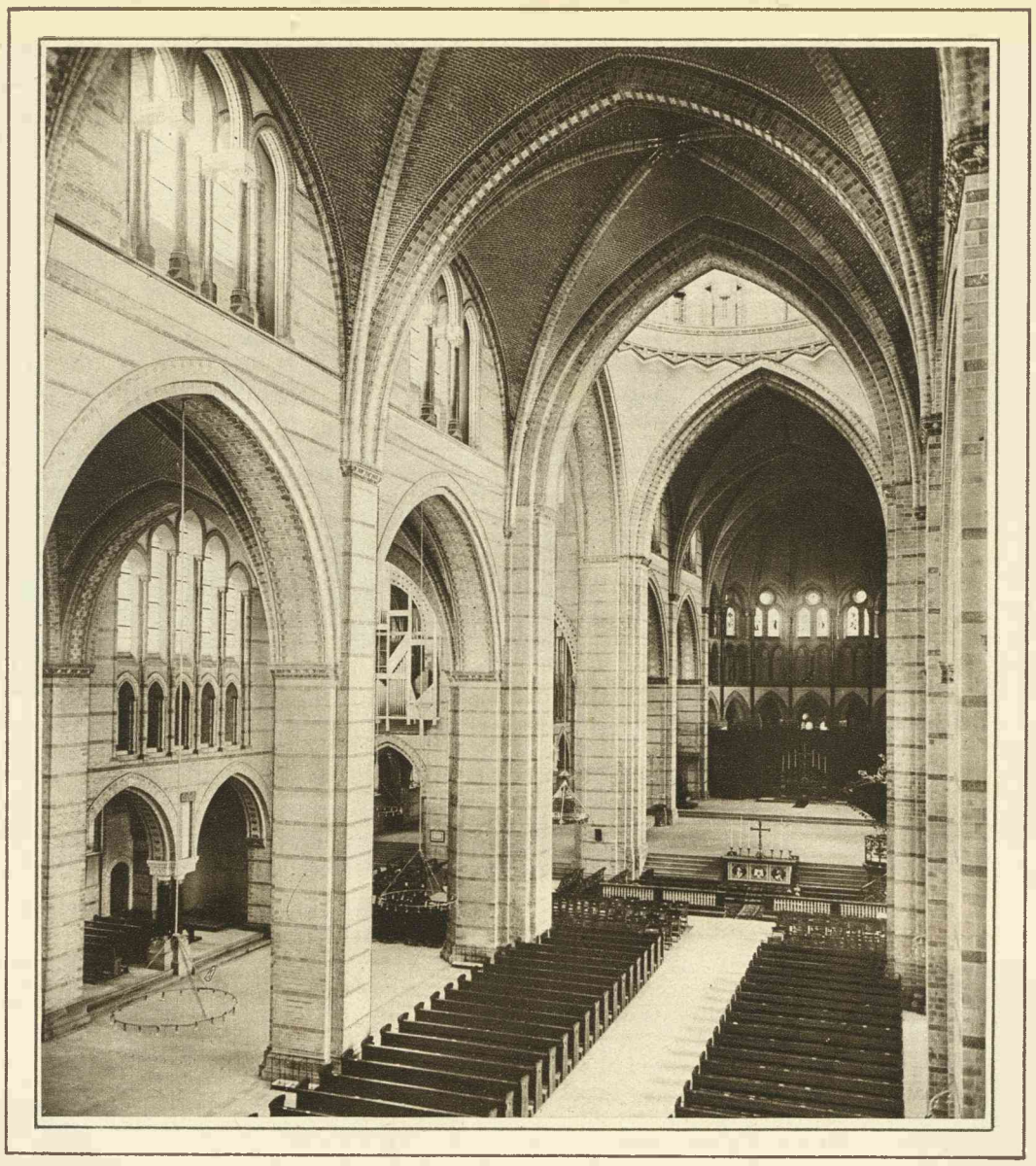
Dat was het begin van alles.

Al heel spoedig gewende Wil er aan, dat Jan later thuis kwam eten of koffiedrinken. Dan had hij weer iets ontdekt. Soms was de ontdekking te duur, en moest hij zich wekenlang het genot van zijn sigaartje ontzeggen, en 't kwam zelfs zoo ver, dat Wil soms iets van haar huishoudgeld bijpaste, om toch maar „het" te kunnen koopen. Jan kroop in obscure keldertjes, dwaalde urenlang op een markt rond, overal snuffelend, overal rommelend. Het werd een obsessie, waar ook Willy niet meer aan ontkwam. Als ze de stad inging, gluurde ze overal in winkels, of ze niet iets vreemds, niet iets antieks zag, en eens was ze zelfs zóo ver gegaan, dat ze ook in een keldertje met potten en pannen gedoken was, waar ze een grijs urntje kocht voor vijftig cent. En toen ze het heel verrukt aan Jan liet zien, tuk op een goedkeuring van hem, zei hij : „Dat lor ! Dat is geen dubbeltje waard." — Maar haar teleurgestelde snuitje ziende, bemoedigde hij : „Ik vind het toch leuk hoor, dat jij je er zoo voor interesseert. Je zult er ook wel den slag van krijgen."

Het knusse bovenhuisje werd een verzameling rariteiten ; op een tafel in het salonnetje stond een gedeelte uitgestald, pulletjes, vazen, vreemde koperen potjes. In de kast stonden nog andere schatten. Daar waren een dozijn Engelsche bordjes bij met oud-Duitsche opschriften, waar Jan en Willy heel trotsch op waren. Ze hadden er een avond aan besteed om met een loupe den naam van den Engelschen fabrikant, die aan den achterkant erin gebakken was, te ontcijferen. Ze hadden er zelfs verschil van meening over gehad, maar later toch eendrachtig vastgesteld, dat het erg onleesbaar was, maar dat het wel Haight en Worsham zou zijn. Die bordjes waren hun grootste glorie !

En ook kwam er een onvergetelijke dag, toen Jan twee oude muurborden voor vijftien gulden kocht, die hij geen uur daarna voor vijf en twintig gulden weer van de hand deed. Dat werd een feestdag. Willy's vertrouwen in Jans speurzin verdubbelde, en Jan zelf voelde dat hij een toekomst tegemoet ging.

Tot de moeder van Wil kwam logeeren. Jan en Willy gingen naar den trein om haar te halen. Moeder, bepakt met cadeautjes voor d'r kinderen, glunderde bij het idee van wat die straks wel van alles zouden zeggen. De kinderen evenwel hadden het druk over alles wat ze Moeder moesten laten zien. Pas thuis, of Moeder had het Chineesche bedelaartje al voor zich staan, in gezelschap van twee antieke kopjes en een vreemd bewerkte

DE KATHEDRAAL VAN ST. BAVO TE HAARLEM.

Op deze pagina brengen wij een tweetal intérieurs van de beroemde Kathedraal van St. Bavo te Haarlem, die algemeen als een der merkwaardige bouwwerken van onzen tijd geprezen wordt. Zooals men weet werd de bouw, onder toezicht van den architect Cuypers, begonnen bij het gouden priesterfeest van Mgr. Bottemanne. De geheele symbolische versiering van dit reuzenbouwwerk, dat inwendig 108 M. lang is, werd tot in de details ontworpen door den tegenwoordigen Bisschop van Haarlem, Mgr. A. J. Callier. — Hierboven reproduceeren we een afbeelding van het Middenschip en den Noorderzijbeuk.

DE KATHEDRAAL VAN ST. BAVO TE HAARLEM.

De Kapel van het Allerheiligste Sacrament. De bovenbouw van het Altaar en de Communiebank zijn het werk van wijlen den kunstenaar Jan Brom. Het Tabernakel, in den vorm van een Verbondsark, is rijk versierd met koper en edelsteenen en met drie uit de hand gedreven bronzen reliefs, voorstellende het Laatste Avondmaal (de beide zijtafereelen) en de leerlingen van Emmaus, (de middendeur). Een koperen expositiekroon is er vrij overheen gebouwd. De Communiebank, van blauw marmer met kunstig gesmeed koper, draagt in het midden het kruis, als „teeken des lichts"; de gevleugelde draken en varentakken, waaruit het schitterend hekwerk is gevormd, zijn naar het leven geboetseerd. *(foto's Van Tol).*